

βραδύς. Ἐννοεῖται πῶς γι' ἀγάπη τους καὶ γι' ἀγάπη τοῦ θεοῦ, ξενυχτοῦσε κι' αὐτὸς ὁ πονηρός, δὸς του μετάνοιες καὶ γονατίσματα μαζί τους. Ἦθελε ὁμως νὰ πηγαίνουν χωριστά, μιά-μιά, γιὰ νὰ μὴ ξεδίνη ὁ νοῦς τους, λέει, ἀπὸ τὴ προσευχὴ μὲ τῆς κουβέντες καὶ τὰ χαχανίσματα. Καὶ θύμωνε σὰν τῆς ἔβλεπε νὰρχονται δυὸ-δυὸ ἢ τρεῖς-τρεῖς μαζί: — Τί νὰ σὰς κάμω, βρὲ θεοσκοτωμένες, ὅλες μαζί; Μιά-μιά νὰρχεσθε, σὰς εἶπα! Νὰ γίνε-ται καὶ ἡ ὀλονυχτία κατὰ πῶς πρέπει...

Αὐτὸς ἦταν ὁ Παπαθεοφάνης κ' ἔτσι ἔζησε ἑκατὸν δώδεκα χρόνια, ἀνοιχτόκαρδος καὶ γλεντσές. Πῶς διάβολο τοῦ κάπνισε καὶ φόρεσε τὸ ῥάσο, κανεὶς δὲν ἤξευρε. Τυχερὰ πράγματα, βλέπεις. «Καὶ παπᾶς ἔγινες, Κώστα; Ἔτσι τᾶφερε ἡ κατάρα». Σὰν ἦταν μικρὸ παιδί δούλευε παραγωγὸς σὲ κάποιο ἀφέντη. Μὰ ἕνα πρωτὶ τοῦ ἔρριξε τὸ γαῖδαρο σ' ἕνα κρεμνὸ καὶ τῶσκασε, γιὰτὶ ἂν ἐγύριζε σπῆτι, θὰ τὸν τσάκιζε στὸ ξύλο. Στὸ δρόμο, βροῖχε ἕνα καπετανάτο ἀπὸ κλέφτες καὶ κόλλησε κοντά. Δὲν ἦταν ὁμως τυχερό του νὰ διαπρέψη ὡς ληστής καὶ νὰ τοῦ βγάλουν καὶ τραγοῦδι. Κ' ἔτσι, τὸ γαῖδοῦρι τοῦ ἀφέντη του, ἔγινε ἀφορμὴ νὰ καταπτήση καλόγερος στὸ μοναστήρι καὶ νὰ δέση ἐκεῖ τὸ γαῖδαρό του. Τώρα τελευταῖα ἄρχισε νὰ τσακίζη λίγο. Πέρουσι τὸ καλοκαῖρι, ποῦ ἐπῆγα στὴ Ζαγορά, ἤθελα νὰ τὸν ἰδῶ. Τὸν ἤῤα νὰ κοιμᾶται ἀξύπνητα. Μιά γοηοῦλα ποῦ τοῦκανε συντροφιά, μοῦλεγε πῶς ἔτσι κοιμᾶται δυὸ καὶ τρεῖς μέρες γραμμὴ, ξυπνάει, τρώει καὶ ξανακοιμᾶται. Μὲ τῆς σκουντιές τὸν ξύπνισα, τοῦ-δωκα νὰ φάη, ἔφαγε τὸν περιδρομο, ἔβαλε καὶ κάμποσες φέτες ψητοῦ στὸ μανδῆλι του, γιὰ νὰ τῆς φάη σὰν θὰ μεταξυπνοῦσε σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες, καὶ μὲ τὴ τελευταία μπουκιά τὸ πῆρε δίπλα.

Τῆς προάλλες ἔμαθα πῶς ὁ καῦμένος ὁ Παπαθεοφάνης μὲ τὸ βαρὺ φετεινὸ χειμῶνα ἐτίναξε τὰ πέταλα καὶ κοιμήθηκε γιὰ πάντα. Νὰ σοῦ πῶ, λυπήθηκα. Ἡ Ζαγορά μας θὰ χάσῃ ἕνα μοναδικὸν τύπον ντελμπετέρη καλογήρου. Ἦτον, ἀλήθεια, διαβολεμένος. Μὰ θαρρῶ, πάντα πλιὸ καλλίτερος ἀπὸ μερικὸς φαρισσαίους ῥασοφόρους ποῦ νηστεύουν τὸ λάδι καὶ πνί-γουν τὸν λαδᾶ!...

(Ἐν Abou-Kerkas, Μάρτιος τοῦ 1912)

ΧΑΡ. ΚΑΤΣΩΝΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς θανατηφόρον ὄνειρον

Χεεε ὑγίης, πῶς σήμερα εὐρέθη πεθαμμένος
στὸ στρώμα του ὁ Νίκος;

— Εἶδε τὸν Μάγκον τὸν γιατρονὸν στὸ ἕπνο του ὁ καῦμένος,
κ' ἔτσι μὲ μιά του ἐπίσκεψι πάει κι' αὐτὸς ἀδίκως.

ΧΑΛΚΗΝΟΣ